

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZADRU

24. 9. 02

ŽUPANIJSKI SUD U ZADRU

primljeno: 24-09-2002

Org. jed. KT-57/95-29

K-35/01

- 3. 10.

Falbr!

PREDSUDA

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

Županijski sud u Zadru u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda i to Milivoja Lasana kao predsjednika vijeća, suca Dubravka Krpine, kao i sudaca porotnika Mladena Rendića Jerolima Šimunića i Mirka Šarića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Zore Bašić kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv I-opt. Nevena Repaja i dr., zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120.st.1. OKZ RH, a povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Zadru od 27. lipnja 1995. godine broj KT-57/95., djelomično izmijenjene 17. lipnja 1997. godine, nakon održane glavne i javne rasprave, dana 18. lipnja 2002. godine, u prisutnosti VII-opt. Ilije Maričića i njegovog branitelja Luke Suška, odvjetnika iz Zagreba, te branitelja po službenoj dužnosti optuženika od 1) do 6/ Nevena Repaje, Branka Škopelja, Pavla Vranića, Aleksandra Vranića, Save Vranića i Nikole Vranića, Gordana Nižića odvjetnika iz Zadra, kojim optuženicima se sudi u odsutnosti, te Mate Dorečića zamjenika Županijskog državnog odvjetnika u Zadru,

presudio je

I

u odsutnosti

Optuženici:

1/ NEVEN REPAJA, [REDACTED]

2) BRANKO ŠKOPELJA [REDACTED]

3) PAVLE VRANIĆ [REDACTED]

4) ALEKSANDAR VRANIĆ [REDACTED]

5) SAVA VRANIĆ zv. «Saša» [REDACTED]

6) NIKOLA VRANIĆ [REDACTED]

[REDACTED] - svi sada nepoznatog boravišta izvan Republike Hrvatske,

krivi su

što su točno neutvrđenog dana u veljači i ožujku mjesecu 1992.godine, u Zemunik Donjem, zaseoku Senj, u tijeku oružanog sukoba između srpskih neprijateljskih postrojbi i oružanih snaga Republike Hrvatske, prihvativši i provodeći na privremeno zaposjednutom području velikosrpsku politiku vojnog osvajanja i izdvajanja dijela teritorija Republike Hrvatske, protivno čl. 4. toč.2d i 2g, i čl. 13. Dopunskog Protokola uz Ženevsku konvenciju iz 1949. godine o zaštiti nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), priključivši se naoružanim postrojbama milicije tzv. RSK u Smokoviću, nakon što su vlasnici kuća – osobe hrvatske narodnosti zbog terora ranije napustili svoje obiteljske kuće, kako bi onemogućili povratak odbjeglog pučanstva u svoje domove, odnosili pokretnu imovinu iz njihovih kuća, pa potom kuće palili, pa su tako I-opt. NEVEN REPAJA i VI-opt. NIKOLA VRANIĆ iz kuće odnosno konobe JOSIPA BRCANIJE odvezli vino, a VI-opt. NIKOLA VRANIĆ podmetnuo požar i zapalio kuću VLADIMIRA BRCANIJE, kao i stogove sijena, dok su III-opt. PAVLE VRANIĆ, V-opt. SAVA VRANIĆ i VI-opt. NIKOLA VRANIĆ – prijetili Kati Čavlini, tada staroj 65 godina, koja je ostala živjeti u dotičnom zaseoku, govoreći joj da će je ubiti ako ne napusti kuću, pa se ona i preselila kod svoje kćerke u Smoković, da bi potom optuženici od 1) do 6) iz njezine kuće kao i kuće njezinog sina Čavlina Marka uzeli i odnijeli sve pokretne stvari, a potom podmetnuli požar i tako zapalili obje kuće,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba prema civilnom stanovništvu primjenjivali mjere zastrašivanja i terora i sudjelovali u pljački njihove imovine,

čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva koje je označeno i kažnjivo po čl. 120.st.1. OKZ RH.

Stoga se optuženici po istom zakonskom propisu

osuđuje

i to:

VI-opt. NIKOLA VRANIĆ – na kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina

2) Optuženici od 1) do 5): NEVEN REPAJA, BRANKO ŠKOPELJA, PAVLE VRANIĆ, ALEKSANDAR VRANIĆ i SAVA VRANIĆ svaki na kaznu zatvora u trajanju od po 9 (devet) godina.

II

VII-opt. ILIJA MARIČIĆ zv. «Miško» sin pok. Jove i majke Dare rođ. Oliverić, rođen 2. kolovoza 1937.g. u mjestu Zemunik Gornji, općina Zemunik, Srbin, sa boravištem u Zagrebu Dubrava broj 220. (kod Predojević Nedjeljke), i u Srbiji: Noćajski salaš, ul. Dušana Dostajnića bb, općina Sremska Mitrovica, 314 1. >

izjavio je SE OSLOBAĐA OD OPTUŽBE

da je «točno neutvrđenog dana u veljači i ožujku 1992.g. u Zemuniku Donjem, u zaseoku Senj, u tijeku oružanog sukoba između srpskih neprijateljskih postrojbi i oružanih snaga Republike Hrvatske, prihvativši i provodeći na privremeno zaposjednutom području velikosrpsku politiku vojnog osvajanja i izdvajanja dijela teritorija RH, protivno čl. 4. toč. 2d i 2g, i čl. 13. Dopunskog Protokola uz Ženevsku konvenciju iz 1949.g. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) priključivši se naoružanim postrojbama milicije tzv. RSK u Smokoviću, nakon što su vlasnici kuća osobe hrvatske narodnosti zbog terora ranije napustili svoje obiteljske kuće kako bi onemogućio povratak odbjeglog pučanstva u svoje domove, odnosio pokretnu imovinu iz njihovih kuća, a potom ih zapalio, pa da je tako iz kuće Vinka i Vladimira Brcanije odnio posteljinu i druge kućanske predmete, te zatim, zajedno sa optuženicima od 1) do 6) iz kuće Kate Čavline i njezinog sina Marka Čavline, uzeo i odnio pokretne stvari a potom podmetnuo požar i zapalio obje kuće»,

dakle, da je kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba prema civilnom stanovništvu primjenjivao mjere zastrašivanja i terora, kao i sudjelovao u pljački njihove imovine,

čime da je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva koje je označeno i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Po čl. 122.st.4.ZKP optuženici od 1) do 6) oslobađaju se od naknade troškova kaznenog postupka, dok u odnosu na VII-opt. ILIJU MARIČIĆA, u skladu sa čl. 123.st.1.ZKP troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Optužnicom Županijskog državnog odvjetništva u Zadru od 27. lipnja 1995. godine broj KT-57/94. (listovi spisa 25-27) optuženi su pred ovim sudom I-opt. Neven Repaja, II-opt. Branko Škopelja, III-opt. Pavle Vranić, IV-opt. Aleksandar Vranić, V-opt. Sava Vranić, VI-opt. Nikola Vranić i VII-opt. Ilija Maričić da su počinili kazneno

djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120.st.1.OKZ RH, uz napomenu da je državni odvjetnik naknadno tijekom postupka djelomično izmijenio činjenični opis djela optužnice podneskom od 17. lipnja 1995.g. KT-57/94. kojom optužuje sve optužene da su, pored navedenog, i zapalili kuću Kate Čavline i njezinog sina Marka Čavline, (list spisa 99),odnosno onako kako je to činjenično opisano pod točkama I i II izreke presude (list spisa 99).

U ovom postupku bio je prethodno vođen istražni postupak, ali optuženici od 1) do 6) a isto tako optuženik pod 7) Ilija Maričić, nisu bili dostupni državnim tijelima Republike Hrvatske, a niti u vrijeme suđenja, s time da je V-II opt. Maričić u vrijeme suđenja bio dostupan i prisutan na glavnim raspravama.

Stoga je sud optuženicima od 1) do 6) odlučio suditi u odsutnosti što je određeno rješenjem ovog suda od 13. rujna 1995. godine broj KV-155/95. (listovi spisa 33-34), te u skladu s time im je postavljen branitelj po službenoj dužnosti u osobi Gordana Nižića odvjetnika iz Zadra i to rješenjem predsjednika ovog suda od 7. rujna 1995.g. broj 14.Su-1/95-46.

VII-opt. ILIJA MARIČIĆ je u ovom postupku u tri navrata dao svoju obranu u prisutnosti svoga izabranog branitelja, i to listovima spisa 45-46, 94 kao i na zadnjoj glavnoj raspravi 18. lipnja 2002.g. (listovi spisa 150 -152).

VII-opt. ILIJA MARIČIĆ, nakon pročitane optužnice na zadnjoj glavnoj raspravi, izjavio je da se ne osjeća krivim za ono za što ga se tereti te je unatoč poricanja pristao da odmah dade svoju obranu prije prelaska na dokazni postupak, a u skladu s odredbom čl. 135. st.3. Zakona o izmjenama i dopunama ZKP (NN br. 58/2002.g.), a u vezi čl. 320. st.7.ZKP.

U svojoj obrani na glavnoj raspravi VII-opt. Ilija Maričić, ponavlja svoju obranu iz prethodnih rasprava, te navodi da je u kritično vrijeme početkom 1992. godine čuvao tzv. seoske straže, na području koje je privremeno okupirano od strane srpskih postrojbi, te je u tom svojstvu bio u Smokoviću, zatim je u veljači iste godine prebačen u svoje rodno mjesto Zemunik Gornji, gdje je u predjelu Senj također čuvao seoske straže sve do srpnja mjeseca 1992. godine, kada je čuvanje tih straža preuzela milicija tzv. RSK, a njega su kao starijega i bolesnog čovjeka pustili i od tada je boravio u svojoj kući u Smokoviću gdje se bavio poljoprivredom. Prilikom čuvanja tih straži da je bio zadužen puškom i vojnom uniformom bivše JNA. Sa njime su čuvali stražu i ostali optuženici koje inače poznaje, a koji su poslije prešli u tzv. pograničnu miliciju.

Poriče da je uzimao stvari iz kuće Hrvata, a ne bi ih imao ni gdje smjestiti kod sebe, jer je njegova kuća u Smokoviću popunjena sa odgovarajućim namještajem. Kod njega nisu pronađene stvari iz kuća Hrvata niti ga je kasnije u tome ispitala hrvatska policija. Inače, njegova kuća u Smokoviću je zapaljena.

Početak 1993.g. nakon akcije «Maslenica» da je otišao u Knin odnosno u selo Potkonje kod Knina gdje se bavio poljoprivredom, i u tom mjestu je dočekaio akciju «Oluja», nije bježao, smjestio se u kampu UNPROFOR-a kod Knina.

Isto tako poriče da je zapalio kuću Kate Čavline, kao i njezinog sina Marka Čavline u predjelu Senj. Njemu da je upravo jedne zgone u veljači 1992.g. dok su bili na straži, VI-opt. Nikola Vranić kazao da je upravo on – Nikola zapalio kuću Kate Čavline, a to nakon što su u veljači 1992.g. u zasjedi ubijeni njegova braća. No, opt. Nikola nije mu pričao o detaljima toga paljenja a niti ga je on o tome pitao. Dodao je da kad je on otišao iz Zemunika u Smoković da je kuća Kate Čavline već bila zapaljena, a njezinog sina Marka nije tada bila zapaljena.

Isto je tako naveo da je vidio I-opt. Repaju da kolicima iznosi vino iz kuća nekih Hrvata u predjelu Senj, ne zna iz čije kuće je odnosio vino, a da je to vino Repaja upotrebljavao za piće.

Poznavao je većinu Hrvata u predjelu Senj, i s njima je bio u dobrim odnosima, tu je znao navraćati jer je u tom predjelu stanovala njegova rođakinja. Poznavao je i Katu Čavlinu i s njom bio u dobrim odnosima, a ona ga je jednom častila kavom. Poznato mu je da je Kata Čavlina iz Donjeg Zemunika, gdje je inače stanovala, otišla u Smoković kod svoje kćerke i zeta, a to je bilo nakon što je poginuo brat VI-opt. – Špiro Vranić.

Ni jednoj osobi hrvatske narodnosti nije napravio nikakvo zlo, njegova sestra udata je za Hrvata a brat mu je oženio ženu Hrvaticu i sa njime je u dobrim odnosima. U Zadru je radio u autobusnom poduzeću «Autoransport» sve do rujna mjeseca 1991. godine kada mu je rečeno da zbog njegove vlastite sigurnosti ne može više raditi, a u 1997.g. ostvario je mirovinu u Republici Hrvatskoj koja mu sada iznosi 2.700 kuna.

Dugogodišnji je bolesnik od šećerne bolesti, i prima inzulinsku terapiju, više godina liječi se od povišenog krvnog tlaka, kronično boluje na srcu, a o čemu prilaže liječničku dokumentaciju.

Ostali optuženici od 1) do 6) koji, kako je rečeno nisu bili ispitani tijekom istrage a niti na ranijim raspravama, jer su i u vrijeme vođenja istrage a i kasnije odsutni van granica Republike Hrvatske na nepoznatim adresama.

Stoga je sud proveo raspoložive dokaze i to ispitivanjem svjedokinje Kate Čavline koja je do sada više puta ispitivana, i to: u istrazi na zapisniku od 24.2.1995.g. (list spisa 11), zatim na dvjema prethodnim raspravama i to 18. listopada 1995.g. (listovi 46-47), te 17. lipnja 1997.g. (list spisa 94-95) i na zadnjoj raspravi 18.lipnja 2002. (listovi 149-150).

U skladu sa uputama drugostupanjskog suda iz ukidnog rješenja, sud je putem policije pokušao saznati boravište osoba koje bi mogle biti svjedoci u ovom postupku i to Dragana Prostrana i Milke Guša. No, policija je izvijestila sud da se prvi svjedok već više vremena nalazi u Australiji na nepoznatoj adresi a svjedokinja Guša

Milka je bila kraće vrijeme kod znanca u Zemuniku Donjem ali da je otišla kod svoga sina u Ameriku da nije poznat njezin povratak. Pritom se dodaje da je VII-opt. Maričić bio na liječenju u Srbiji a po njegovom dolasku u Hrvatsku sud ga je pozvao na raspravu.

Svjedokinja Kata Čavlina pozvana da se izjasni o optuženicima i svemu onome za što ih se tereti, izjavila je da se ničega ne sjeća, da je stara i bolesna, pa na opetovana pitanja i predočavanja od strane predsjednika vijeća i članova vijeća da se izjasni odnosno objasni svoje ranije iskaze, stalno je izjavljivala da se ničega ne sjeća, da je bolesna, da ima visoki tlak, da je sve boli i sl., da se ničega ne sjeća.

Stoga je sud pročitao njezine iskaze koje je dala prilikom ranijih ispitivanja.

Svjedokinja Kata Čavlina, ispitana u istrazi je navela da je do ožujka mjeseca 1992.g. živjela u svojoj kući u Zemuniku Donjem – u predjelu Senj nakon čega je otišla kod svoje kćerke u Smoković kod Prostran Nade. Na raspravi 18. listopada 1995.g. je navela da je kod svoje kuće bila do trećeg mjeseca 1993.g. nakon čega je otišla kod svoje kćerke, dok je na raspravi iz 1997.g. navela da je zaboravila vrijeme kad je došla kod svoje kćerke.

Navela je da je jedne zgrade dok je još bila u Zemuniku došao kod nje Prostran Dragan, koji je oženio njezinu kćerku Biserku, te joj rekao da će je Vraničić ubiti pa je ona od straha odlučila otići kod svoje kćerke Nade u Smoković. Pritom da je Dragan mislio na III-opt. Pavla Vranića, V-opt. Savu Vranića i VI-opt. Nikolu Vranića.

Također je u istrazi navela da dok je bila u Zemuniku, da je vidjela Nikolu Vranića koji je inače njezin susjed, da je zapalio kuću Vlade Brcanije i njegove stogove sijena. To je bilo jednoga dana u 9 sati izjutra kada je ona sa udaljenosti od 200 m vidjela da VI-opt. Nikola je ušao u kuću Vlade Brcanije u kojoj se zadržao desetak minuta a nakon što je izišao vidjela je kroz vrata i prozore plamen iz Vladine kuće a zatim je vidjela i da opt. Nikola pali stogove sijena u dvorištu Vlade Brcanije. To je izjavila i na raspravi 18. listopada 1995.godine.

U pogledu inkriminacija odnošenja vina i drugih pokretnina iz kuća Hrvata ova svjedokinja je navela da je jednog dana vidjela VII-opt. Maričića da iz kuće Vinka Brcanije odnosi posteljenu i neke vreće što je prebacio preko ramena a što je gledala iz svoje kuće sa udaljenosti od oko 200 m, da bi na raspravi od 17. lipnja 1997.g. navela da je vidjela opt. Maričića da ide kroz selo u predjelu Senj i da je nešto nosio, no ne zna u čiju je kuću uzlazio niti iz čije izlazio.

Također je u istrazi navela da je vidjela I-opt. Repaju i VI-opt. Nikolu Vranića da iz konobe Jose Brcanija i njegovih sinova, odvoze vino u bačvicama natovareni na kariolu.

Na raspravi 18.10.1995.g. navodi da ne zna tko je odnosio stvari iz kuće Vinka i Vladimira Brcanije nadodavši da je njoj Prostran Dragan rekao da je VII-opt. Maričić iz njezine kuće i kuće njezinog sina iznosio stvari.

U pogledu paljenja kuća, svjedokinja Čavlina je u istrazi navela da je nekoliko dana nakon što je ona došla kod svoje kćerke u Smoković, da joj je Milka Guša rekla da su joj kuću zapalili optuženici Neven Repaja, Branko Škopelja, Miško Maričić (tj. VII-opt. Ilija Maričić), Nikola Vranić, Aleksandar Vranić, Sava Vranić i Pavle Vranić. Isto tako na raspravi 18.10.1995. godine da joj je i Prostran Dragan kad je već bila kod svoje kćerke u Smokoviću, rekao da su njezinu kuću i kuću njezinog sina zapalili opt. Maričić i kompanija, nabrajajući pritom Repaju, Škopelju, Nikolu i Pavla Vranića i Maričića. Također da joj je i spomenuta Milka Guša u kući Katine kćerke u Smokoviću rekla «babo Kato, išli su ti noćas paliti kuću», pa je nabrojila Škopelju, Vranić Nikolu i Pavla, Nevena Repaju i Maričić Miška. No, na raspravi 1997.g. je navela da joj je spomenuta Milka Guša rekla da su «otišli iz kuće Vranića-Paje Pavla paliti tvoju kuću» a da joj pri tom Milka nije spomenula imena tih koji će paliti njezinu kuću.

Budući da, unatoč nastojanju sud nije mogao osigurati prisustvo Dragana Prostrana i Milke Guša o kojima govori svjedokinja Kata Čavlina a koji bi vjerojatno nešto znali o ovim inkriminacijama i mogli biti ispitani u svojstvu svjedoka, onda je sudu preostalo da se kritički osvrne na iskaz jedine svjedokinje Kate Čavline i da je analizira u svezi sa obranom VII-opt. Ilije Maričića koju je on iscrpno dao na glavnoj raspravi.

Sud je utvrdio da je svjedokinja Kata Čavlina u vrijeme ispitivanja od istražnog suca 1995.g. a i na raspravi također 1995.g. bila u puno boljem zdravstvenom stanju kako fizičkom tako i psihičkom tako da je ponavljala gotovo sve inkriminacije, jer je njezino sjećanje bilo daleko bolje nego na zadnjoj raspravi kada stalno ponavlja da ništa ne zna da se ničega ne sjeća i da je bolesna.

Ona je tako u istrazi navela da je vidjela da I-opt. Repaja i VI-opt. Nikola Vranić iz konobe Jose Brcanije iznose vino u bačvicama natovarenim na kariolu, dakle, određeno je navela spominjući bačvice i kariolu a to je potvrdio i VII-opt. Maričić navodeći da je vidio I-opt. Repaju da nosi vino iz kuća Hrvata.

Isto tako svjedokinja Čavlina navodi u istrazi da je vidjela kako je VI-opt. Nikola Vranić zapalio kuću i stogove sijena Vladimira Brcanije navodeći detalje kako je vidjela optuženika da je ušao u kuću Brcanije a kad je izišao da je vidjela plamen iz njegove kuće a što je ponovila i na raspravi iste 1995. godine.

Također opt. Maričić na raspravi navodi da je njemu jednog dana dok su čuvali stražu sam Nikola Vranić rekao da je on zapalio kuću Vladimira Brcanije.

Prema tome, sud nije našao razloga da ne povjeruje iskazu svjedokinje Kate Čavline u pogledu odnošenja vina iz kuće Josipa Brcanije kao i paljenje kuće istoga Vladimira Brcanije jer to osim svjedokinje Čavline potvrđuje i VII-opt. Ilija Maričić.

Također je navela kad joj je rekao njezin zet Dragan Prostran da će je Vranići ubiti, ona je od straha iz Zemunika Donjeg otišla kod svoje kćerke Nade Prostran u Smoković.

Što se tiče paljenja njezine kuće i kuće njezinog sina, svjedokinja je u istrazi navela da joj je Milka Guša rekla da su joj kuću zapalili svi optuženici, navodeći pri tom njihova imena kao i ime VII-opt. Maričića, a na raspravi 1997.g. je izjavila da joj je njezin zet Dragan Prostran rekao da je njemu I-opt. Repaja rekao da će zapaliti njezinu kuću u Zemuniku Donjem a isto tako da joj je i Milka Guša rekla da su išli noćas zapaliti njezinu kuću, nabrojivši Škopelju, Vranić Nikolu i Pavla, Nevena Repaju i VII-opt. Maričića.

Stoga, kako su o paljenju kuće svjedokinji Kati Čavlini obavijestili Dragan Prostran i Milka Guša, a njezina kuća kao i njezinog sina je zaista zapaljena, onda je sud utvrdio da su upravo svi optuženici od 1) do 6) uzeli učešća u paljenju kuće svjedokinje Kate Čavline i njezinog sina Marka Čavline.

Ostaje utvrditi je li VII-opt. Ilija Maričić počinio kazneno djelo za koje se optužuje odnosno da bi iz kuće Vinka i Vladimira Brcanije odnosio posteljinu i druge kućanske predmete te da li bi učestvovao u paljenju kuće svjedokinje Kate Čavline i njezinog sina.

Optuženik Maričić uporno poriče počinjenje djela i da je načinio ikakvo zlo na štetu Hrvata u tom kraju, navodeći da je u rodbinskim vezama sa osobama hrvatske narodnosti, preko svoga brata i svoje sestre, navodeći i to da je on imao svoju kuću u Zemuniku koja je bila snabdjevena svim potrebnim namještajem i drugim predmetima i da mu nije bilo potrebno uzimati stvari iz kuća Hrvata. Osvrćući se kritički na njegov iskaz na glavnoj raspravi, te što je naveo da je vidio opt. Repaju da iznosi vino iz kuća Hrvata, da mu je upravo VI-opt. Nikola Vranić rekao da je on zapalio kuću Kate Čavline kada su bili zajedno na straži, a s obzirom na to što opt. Maričić nije prilikom akcije «Oluja» pobjegao iz Republike Hrvatske već je dočekao Hrvatsku vojsku, a nasuprot tome ostali optuženici su pobjegli van granica Republike Hrvatske očekujući kazneni progon, onda gledajući sve navedeno u ukupnosti u odnosu na opt. Maričića, sud je utvrdio da nije dokazano da bi počinio inkriminirano djelo pa ga je oslobodio od optužbe a u skladu sa članom 354. točka 3. ZKP.

Za ostale optuženike sud je utvrdio da su počinili inkriminirano djelo kako je to navedeno pod toč. I presude.

Radnja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120.st.1.OKZ RH, ima bitni sastojak kršenje pravila međunarodnog prava u vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, a djelo može izvršiti svaka osoba.

Inkriminirane radnje su u zakonu postavljene alternativno, tako da se djelo može izvršiti svakom od tih radnji, a radi se o mnoštvu raznovrsnih radnji uperenih protiv civilnog stanovništva, pored ostalog i mjerama zastrašivanja i terora, te pljačke i uništavanje imovine u velikim razmjerima, kako se to optuženicima i stavlja na teret.

U smislu izloženog, a s obzirom da se radilo o velikosrpskoj politici vojnog osvajanja i izdvajanja dijela teritorija RH, onda je sud utvrdio da kada su optuženici pod 3), 5) i 6) prijetili Kati Čavlini, kao jedinoj osobi hrvatske narodnosti u tom području, jer su drugi bili prisiljeni napustiti taj teritorij, da će je ubiti ukoliko ne napusti svoju kuću te kada su zapalili njezinu kuću i kuću njezinog sina, onda su s time jasno izrazili namjeru zastrašivanja i terora prema osobama nesrpskog pučanstva da napuste svoja ognjišta, pa stoga u tim radnjama ima elemenata inkriminiranog djela. Sve je to, odnosno sve inkriminacije za koje su optuženici proglašeni krivim su bile u cilju onemogućavanja povratka odbjeglog pučanstva hrvatske narodnosti u svoje domove, a u tom smislu valja shvatiti inkriminacije odvoženja predmeta iz kuća Hrvata i dr.

Optuženici od 1) do 6) su na opisani način kršili pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, a što je protivno odredbama Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba.

Utvrdivši da su optuženici krivi za počinjenje djela, sud im je odmjerio odgovarajuće kazne.

Budući da nema podataka o dosadašnjoj osuđivanosti optuženika, a kako se ne radi o najtežem obliku ovog kaznenog djela, sud je optuženicima od 1) do 5) Nevenu Repaji, Branku Škopelju, Pavlu Vraniću, Aleksandru Vraniću i Savi Vraniću, izrekao svakom kaznu zatvora od po 9 (devet) godina, dok je VI-opt. Nikoli Vraniću izrekao kaznu zatvora od 10 (deset) godina, budući da je našao da u radnjama ovog optuženika postoji veća količina kriminalne djelatnosti u odnosu na ostale optuženike.

Kako za optuženika od 1) do 6) nema podataka o njihovom imovnom stanju a oni su i nedostupni, sud je odlučio da se oni oslobode od naknade troškova kaznenog postupka u skladu sa odredbom čl. 122.st.4.ZKP, dok, budući da je VII-opt. Ilija Maričić oslobođen od optužbe, troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava, a u skladu sa odredbom čl. 123.st.1.ZKP.

Zbog svih iznijetih razloga odlučeno je kao u izreci presude.

U Zadru, 18. lipnja 2002. godine.

ZAPISNIČAR

Zora Bašić

PRESJEDNIK VIJEĆA

Milivoj Lasan

Štampani i ručni potpisi
uvjerenosti ovjereni
[Signature]

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana računajući od dana prijema pisanog otpavka presude. Ako je presuda dostavljena i optuženiku i branitelju, ali u različite dane, žalbeni rok računa se od kasnijeg dana.

Žalba se u odgovarajućem broju primjeraka – za prvostupanjski i drugostupanjski sud i protivnu stranku - podnosi neposredno ovome sudu ili putem pošte preporučenom pošiljkom.

Žalbom se presuda može pobijati zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog odluke o kazni, troškovima kaznenog postupka, imovinsko-pravnom zahtjevu i zbog odluke o oduzimanju imovinske koristi.

D N A:

1. ŽDO Zadar na br. KT-57/94 x 2 primjerka uz rješenje o pritvoru
2. Optuženicima od 1) do 6) preko oglasne ploče ovoga suda uz rješenje o pritvoru
3. Branitelju Opt. od 1) do 6) Gordanu Nižiću, odv. iz Zadra uz rješenje o pritvoru
4. VII-opt. Iliji Maričiću zv. »Miško« Zagreb, Dubrava br. 220. (kod Predojević Nedjeljke)
5. Branitelju VII-opt. Luki Šušak, odv. iz Zagreba, Ilica 103/1
6. U spis